

MAGVETŐ

A PÁPATESZÉRI RÓMAI KATOLIKUS PLÉBÁNIA HAVI ÉRTESÍTŐJE

A HÚSVÉTI IDŐ

A húsvéti idő az Egyház szinte egyetlen nagy napként felfogható örömnépe, mely pünkösdig tart. A húsvét misztériumát ünnepeljük AZ Egyház pedig mi vagyunk, mi is vagyunk, tehát ez az idő a mi „örömnapunk”. Öröm, mert Krisztus meghozta számunkra a megváltást, újra Isten gyermekeiként élhetjük az életünket, újra bebocsátást nyerhetünk az öröktől fogva

nekünk készített országba, melyből önzésünk és nagyravágyásunk miatt zártuk ki magunkat. Örvendezünk, mert olyan főpapunk van, aki áthatolt az egeken, és aki a testvérünk is lett egyben.

Mi is a húsvéti misztérium. A Katolikus lexikon a következőket írja róla: (lat. *mysterium paschale*): *Jézus Krisztus szenvedése, halála és föltámadása. - Az egyházatyák által használt kifejezést a II. Vatikáni Zsinat újra föllevenítette: "Az ember megváltásának és Isten tökéletes megdicsőítésének művét az Úr Jézus teljesítette be, elsősorban áldott szenvedésének, a halálból való föltámadásának és dicsőséges mennybemenetelének húsvéti misztériuma által. Így halálával halálunkat megtörte, és az életet föltámadásával újjászerezte."* (SC 7) *Ebben a húsvéti misztériumban tehát benne van Jézus halála és föltámadása, szenvedése és megdicsőülése. Szünet és halálát úgy vállalta, mint vértanúságot, mint ember egészen teljesítette az Atyától kapott küldetést, és ezzel kifejezte a tökéletes engedelmséget. Az igazi személyes érték tehát az Atya előtti hódolat, amelyet az egész emberiség nevében mutatott be. Engedelmsége és hűsége így érdemszerző volt, hiszen egész emberi lelkével szabadon vállalta mint reá szabott kötelességet. Mint Fíú állt az Atyával szemben, ezért az Atyának jutalmaznia kellett engedelmségét. Mivel ő az üdvösség rendjében a második Ádám, azért nemcsak a maga számára szerzett érdemet, hanem mindnyájunk számára. Tehát a megváltást, a bűnök bocsánatát, a megigazulást és az*

üdvösséget az ő érdeméből kapjuk. Ugyanakkor szenvedése engesztelés is volt. Nem úgy, hogy helyettünk vállalta a bűnért járó büntetést, hanem úgy, hogy több hódolatot nyújtott az Atyának engedelmségével, mint amit a bűn megtagadott tőle. Az igazságosságnak így túlaradó módon eleget tett, ezért az Atya bőkezűen gyakorolhatja irgalmasságát. Végül halála tökéletes áldozat volt, vagyis kimondottan vallási tett, hiszen engedelmségében elment egészen a vértanúságig, s így mindent odaadott az Atyának, s ezzel elismerte őt az élet urának. De ebben már biztosítva volt örök léte és föltámadása. Megdicsőülésébe is úgy öltözött be, mint második Ádám, így ő a biztosíték azok föltámadására és megdicsőítésére, akik a hitben azonosítják magukat vele. Halála és föltámadása azt igazolta, hogy ez a földi élet az, amely átmehet a mennyi dicsőségbe, s az Atya a földi érdemeket jutalmazza. Így biztosítékot nyertünk arra, hogy az életnek van értelme és célja, és hogy a kereszténység reménye nem hiábavaló. A húsvéti misztérium úgy van jelen a világban, mint a végső állapot biztosítéka és elővételezése. A teremtett világ ott fog kikötni, ahová már az Elsőszülött eljutott. Ezért az Egyház liturgiája minden vasárnap ennek a misztériumnak a jelenlétét ünnepli, s különösen gyászszertartásait akarja ennek fényében végezni. G.F.

Emiatt örvendezünk tehát. Nem elég azonban örvendezni, hanem meg is kell élni a mindennapokban. Abban a tudatban kell tölteni mindennapjainkat, hogy Krisztus jóvoltából minden perc közelebb visz bennünket reményünk valóra válásához, azonban akaratumk ellenére nem jutunk el az üdvösségre. Akaratumk kell végső jutalmunkat, törekedni felé: nem csak szóban, tettekben, életvitelben, szellemiségünkben egyaránt. Egyé kell válunk Megváltónkkal már földi életünk során, hogy az Ő akarata a mi akaratumk, az Ő útja a mi utumk, az Ő szeretete a mi szeretetumk legyen. Erre tanítson bennumk az előttumk álló időszak. Adjon erőt az Úr irgalmassága és a Jó Pásztor szerető gondoskodása, mellyel meg akarja könnyíteni számumkra az utat. Ne feledjumk: számon tart bennumk, nevumkön szólít, mert hozzá tartozumk!

(☩)

CSALÁDI ROVAT

FRANCIS DORFF: A RABBI AJÁNDÉKA

Volt egy híres kolostor, amelyre nagyon nehéz napok szakadtak. Régebben a sok épületet mind megtöltötték a fiatal szerzetesek, és a hatalmas templomban csak úgy zengett az ének, de most teljesen elhagyatott volt. Az emberek nem jöttek ide, hogy az imádságból táplálékot nyerjenek. Csak egy maréknyi szerzetes csoszogott a folyosókon, és nehéz szívvel dicsérte Istent.

A kolostor melletti erdő szélén állt egy kunyhó, amelyet egy öreg rabbi épített. Időről időre eljött ide, hogy böjtöljön és imádkozzék. Soha senki nem beszélt vele, de amikor csak megjelent, a szerzetesek között híre szaladt: „A rabbi az erdőben sétál.” És amíg ott volt, a szerzetesek úgy érezték, hogy imádságos jelenléte erővel tölti el őket.

Egy nap az apát elhatározta, hogy felkeresi a rabbit, és kitarja előtte a szívét. A reggeli szentmise után el is indult az erdőbe. Amikor elérkezett a kunyhóhoz, látta, hogy a rabbi ott áll az ajtóban üdvözlésre tárt karral. Mintha már jó ideje várta volna az apátot. Megölelték egymást, mint két barát, akik régóta

nem találkoztak. Aztán megálltak, és csak nézték egymást olyan széles mosollyal, hogy majdnem túlnyúlt az arcukon. Egy kis idő múltán a rabbi betessékelte az apátot. A szoba közepén egy faasztalon a nyitott Szentírás feküdt. Odaültek egy pillanatra, hogy a könyv jelenlétében legyenek. A rabbi sirva fakadt. Az apát nem tudta tartóztatni a könnyeit, a kezébe rejtette az arcát, és ő is sírni kezdett. Életében először a könnyeivel kítárta a szívét. A két férfi úgy ült ott, mint két elveszett gyermek, zokogásuk betöltötte a kunyhót, nedvesre sirták az asztalt is.

Miután elapadtak a könnyeik és minden ismét csendes lett, a rabbi fölemelte a fejét. „Te és a testvéreid nehéz szívvel szolgáljátok Istent – mondta. – Azért jöttél, hogy tanítást kérjél tőlem. Adok neked tanítást, de csak egyszer ismételheted el. Miután elmondtad, soha senkinek sem szabad hangosan elmondania.”

A rabbi egyenesen az apát szemébe nézett és így szólt: „A Messiás köztetek van.”

Egy darabig mindent csönd borított. Aztán megszólalt a rabbi: „Most menned kell.”

Az apát szó nélkül távozott, nem nézett vissza.

Másnap reggel összehívta a szerzeteseit a káptalanterembe. Elmondta nekik, hogy tanítást kapott „a rabbtól, aki az erdőben sétál”, és hogy ezt a tanítást soha senki nem ismételheti el hangosan. Aztán egyenként testvéreire nézett, majd így szólt: „A rabbi azt mondta, hogy egyikünk a Messiás.”

A szerzetesek meglepetten néztek. „Mit jelenthet ez?” – kérdegették egymást. „János testvér a Messiás? Vagy Máté atya? Esetleg Tamás testvér? Én vagyok a Messiás? Mit jelenthet ez?”

Mindnyájan alaposan meg voltak zavarodva a rabbi tanításától. De soha senki nem mondta ki ismét.

Amint múltak a napok, a szerzetesek lassacskán megkülönböztetett tisztelettel kezelték egymást. Valami nemes, szívélyes és barátságos meghittség vette őket körül, amelyet nehéz lenne megfogalmazni, de lehetetlen volt nem észrevenni. Úgy éltek együtt, mint akik végre rátaláltak valamire. De úgy imádkozták együtt a Szentírást, mint akik folyton keresnek valamit. Az alkalmi látogatókat nagyon megfogta a szerzetesek élete. Nemsokára jöttek is közel-

távolról az emberek, hogy imádságukból táplálkozzanak, és újra fiatalok kérték, hadd lehessenek a közösség tagjai. Azokban a napokban a rabbi már nem sétált az erdőben. Kunyhója romokban hevert. De az öreg szerzetesek, akik a rabbi tanítását a szívükben hordták, valahogy mégis úgy érezték, az ő imádságos jelenléte most is erővel tölti el őket.

Eddig a történet. Jézus azt ígérte: velünk lesz a világ végezetéig. Valóban: velünk van az Oltáriszentségben, velünk van, ha ketten, vagy hárman összejövünk az Ő nevében, velünk van, ha a lélek csendjében beszélgetünk Vele. Felismerjük-e arcvonásait felebarátainkban? Meglátjuk-e az Isten képmását az emberben?

Első, és legfontosabb, hogy észrevegyük: otthon, családjunk közösségében is érvényes az üzenet: a Messiás köztünk van. Ezt tudatosítva magunkban mi is megélhetjük a családon belül, hogy rátalálunk valamire, ami eddig nem volt köztünk, megkülönböztetett tisztelettel tudjuk kezelni egymást, és valami nemes, szívélyes és barátságos meghittség vesz körül bennünket, amelyet nehéz lenne megfogalmazni, de lehetetlen nem észrevenni. Nem másról van szó, mint az igaz szeretetről. Arról a szeretetről, melyre és melyet Jézus tanított nekünk, és amiről tanúságot is tett, amikor értünk emberré lett, utat mutatott nekünk és meghalt a kereszten. Vegyük észre egymásban a Messiás vonásait, az Isten arcát. Mélyítsük el magunkban a Mester tanítását, és szülessenek belőle szeretet-cselekedetek. Ebben a légkörben éljük meg azt az örökkévalósághoz képest rövid időt, melyet együtt tölthetünk a családban. Ez a boldog család alapja: önzetlenül szeretni a másikat önmagáért és Isten kedvéért. Istenarcúságáért. Az ilyen családban felnevelősett gyermekek változtathatják meg a körülöttünk lévő világot, építhetik föl itt a Földön az Úr országának evilági mását.

Amíg nem tudjuk egymásban Isten képmását tisztelni, messze fog járni az emberiség az Isten országától.

Ennek a megtanulása azonban nem megy egyik pillanatról a másikra, feltétele pedig a családban megélt önzetlen, igazi, meleg szeretet. Változzunk meg járjunk Isten útján, mert a Messiás köztünk van!

(L)

A HÓNAP SZENTJEI

Szent Márk evangélista. +100

Egy 8. századi legendagyűjtemény, Beda martirologiuma a következőket beszéli el Szent Márk evangélistáról:

Márk először Líbiában és Egyiptomban hirdette az evangéliumot és az Úr Krisztus második eljövételét. Azon a területen babonákba, varázslásokba és bálványimádásba merült nép lakott. Márk Pentapoliszba érve tanítani kezdett, gyógyított, leprásokat tisztított meg, és gonosz lelkeket űzött ki. Mikor az emberek ezt látták, kidobálták a bálványait, és megkeresztelkedtek az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében.

Akkor a Szentlélek közölte Márkkal, hogy Alexandriába kell mennie. A testvérektől búcsút vett, azok pedig így köszöntek el tőle a kikötőben: „Az Úr tegye szerencsésé utadat!” Harmadnap meg is érkezett Alexandriába. Amikor azonban beért a városba, elszakadt a saruja. Ő ezt intő jelnek vette, hogy vándorlása véget ért, de azért keresett egy cipészt, hogy megcsináltassa a sarut. Az, amikor munkába fogta a lábbelit, megsebesítette a kezét. Márk nyállal sarat csinált, rákenete a sebre és meggyógyította az embert. Az megkérdezte, honnan van csodatévő ereje? Márk akkor tanítani kezdett Krisztusról,

és a cipész egész házanépével megtért. Ő lett az első hívő Alexandriában, Anianusnak hívták.

A hívők száma pedig egyre nőtt, mert egyre többen hallgatták a Galileából jött embert. Ezért a pogányok üldözni kezdték. Márk akkor Anianust püspökké, Meliust, Sabinust és Kerdont pappá, hét férfit diákonussá szentelt, tizenegy más férfit egyéb szolgálatokkal bízott meg, maga pedig visszament Pentapoliszba.

Pentapoliszban örömmel látta a hívők életét, s bejárva a környéket mindenütt püspököket, papokat és diákonusokat szentelt. Két év elmúltával azonban ismét visszatért Alexandriába. Megérkezve örömmel látta, hogy az egyház él, sőt a várostól keletre, a sziklák között fekvő kis faluban, Bucoliban templomot is építettek. Márk jelenléte tovább erősítette az alexandriai egyházat, ezért a pogányok elhatározták, hogy megölik.

Elérkezett a húsvét napja, a mi naptárunk szerint április 25-e. Márkot a liturgia közben az oltárnál támadták meg és fogták el. Kötelet kötöttek a nyakára, és úgy vonszolták a sziklás ösvényeken maguk után. Vére megfestette a sziklákat. De

nem halt meg, ezért bedobták egy börtönbe, hogy megtanácskozzák, másnap miképp végezzenek vele.

Éjfélkor azonban földrengés támadt, megjelent az Úr anyyala, és így szólt hozzá: „Márk, Isten szolgája, aki az Egyiptomba rendelt szent hírnökök fejedelme vagy, ime, a neved fölvetetted az élet mennyei könyvébe, és emlékezted nem halványul el soha. Mert társa lettél az égi erőnek, amely lelket az égbe vezérli, és részed lesz az örök világosságban.” E látomás vigasztalásával a szívében Márk égre tárt karokkal így imádkozott: „Uram, Jézus, hálát adok neked, mert nem hagytál magamra, hanem szentjeid közé számláltál engem. Kérlek, Uram, Jézusom, békességben vedd magadhoz a lelkemet, és ne engedd, hogy kegyelmedtől elszakadjak!” Amikor ezt kimondta, megjelent neki az Úr, úgy, ahogy tanítványai között járt szenvedése előtt, és így szólt hozzá: „Békesség veled, Márk, mi evangélistánk!” Ő pedig így válaszolt: „Uram, Jézus Krisztusom!” -- azzal az Úr elment tőle.

Másnap reggel összegyűlt a város népe. Kihozták a börtönből, ismét kötelet kötöttek a nyakára, s közben gúnyolódtak: „Vezessétek a marhát Bucoliba!” Márk, miközben a földön vonszolták, így fohászzkodott: „Uram, a kezembe ajánlom a lelkemet!” -- és kilehelte lelkét.

A pogányok nagy máglyát raktak, s el akarták égetni, de hirtelen fergeteges szélvész és felhőszakadás támadt, úgyhogy az áradó víz elől menekülniük kellett. Akkor jöttek a keresztények, és eltemették.

A legenda a temetéssel kapcsolatban még személyleírást is ad a vértanú evangélistáról: „Az orra hosszú, szemöldöke fölfelé áll, a szeme szép, a homloka felett kopasz. Hosszú szakállú, gyors mozgású, termetre formás, középkorú, ôszes, érzelmeiben tartózkodó, Isten kegyelmével teljes férfi volt. Miután imádkoztak, eltemették, ahogy abban a városban szokás. Sziklába vágott sírba fektették, és dicsőséggel ôrizték az emlékezetét, örvendezvén, hogy elsőként érdemelte ki Alexandriában az igazi trónust.”

De la Salle János *Reims, 1651. április 30.

+Saint-Yon (Rouen), 1719. április 7.

A pappá szentelését megelőző ideig szentünk pályafutása semmi rendkívülit sem mutatott föl. Egy volt az előkelő születésű prelátusok közül, akikből oly sok volt az akkori Franciaország egyházában. Egy haldokló különös végrendekezése azonban arra bírta, hogy vállalja a korlátokat áttörő ifjúsági lelkipásztorkodás munkáját hazájában. Egy Roland nevű, tüzes lelkű kanonok, aki harmincöt éves korára már fölörölte magát a szegények szolgálatában és a halálán volt, utolsó órájában Jánosra bízta egy árvaház és egy leányiskola gondjait. Az iskolát a „Szent Gyermekek Jézus”

23. Zsoltár - Dávid zsoltára

Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm. Fűves legelőkön terelget, csendes vizekhez vezet engem.

Lelkemet felüdíti, igaz ôsvényen vezet az ô nevéért.

Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: vesszôd és botod megvigasztal engem.

Asztalt terítesz nekem ellenségeim szeme láttára. Megkened fejemet olajjal, csordultig van poharam.

Bizony, jóságod és szereteted kísér életem minden napján, és az Úr házában lakom egész életemben.

növerei vezették. János elfogadta a feladatot, és itt, a szegények gyermekei között fedezte föl azt az égbekiáltó testi és lelki nyomorúságot, amelyet nemesi származású társai mindig és szándékosan agyonhallgattak.

Amikor János iskolájának fiatal tanítóit társulattá akarta összefogni, azzal tiltakoztak, hogy szegénységük miatt a jövőjük bizonytalan. Hiába hivatkozott előttük János az isteni gondviselésre, azt válaszolták neki, hogy könnyen beszél, hiszen nem lát hiányt semmiben, nagy és jövedelmezô vagyona van, amely minden szükségétől megóvjá. Jánosra ez kinyilatkoztatásszerűen hatott: ha tanítványaitól elvárja a szegénységet, akkor neki is szegénnyé kell lennie. Egy ismerôs páter biztatta: „Az iskolák csak akkor fognak megmaradni, ha csakis és kizárólag az isteni gondviselésre alapulnak. Ezért nemcsak személyes vagyonáról kell lemondania, hanem egyházi javadalmáról is. Akkor majd Isten gondoskodik.” Jánosnak volt bátorsága ezt a tanácsot követni. Azonnal lemondott jövedelmezô kanonoki székéről, és a következô ôszön a város szegényeinek kiosztotta egész örökségét, mintegy 40.000 frankot. Most már egyenlô volt a tanítóival.

1687-ben iskolatestvéreivel együtt Párizsba hívták, hogy megmentsen a pusztulástól egy százalmas állapotban lévô szegényiskolát. A papok -- az ilyen iskolát akkoriban a plébániák tartották fent -- a rendet és a nevelést elhanyagolták. Az iskolának kétszáz beírt tanulója volt, de csak kevesen kaptak oktatást, helyette inkább egy harisnyakötôdében dolgoztatták ôket. Házuk egy kis Babilonhoz hasonlított: szüntelen volt a jövés-menés, állandóan nyitva volt, semminek sem volt meghatározott kezdete, sem vége. A tanítás hol ekkor, hol akkor kezdôdött és végzôdött. Az iskolai vagy a munkaidôn kívül a gyerekek az udvaron vagy az utcákon kószáltak, és alig jelentek meg istentiszteleten. Az akkori szokás szerint minden gyermek egyetlen tanteremben ült, s a tanítók egyenként foglalkoztak velük, mialatt a többiek magukra hagyták.

János fölismerte a helyzet tarthatatlanságát. Tudásuk alapján több terembe osztotta szét a tanulókat. Az egyedi foglalkozás helyébe a közös oktatás lépett. Meghatározott tantervet és órarendet vezetett be, csökkentette a kézi munkát, szaporította a tantárgyakat, és hangsúlyt adott a hitoktatásnak. Szorgalmazta, hogy a latin tanítás helyett olyan készségeket fejlesszenek ki, amelyekre a gyermekeknek szükségük van: nyomtatott vagy írott szövegek olvasását, számolást, a mértékek, pénzek és súlyok használatát, helyesírást, üzleti levelek készítését, rajzolást és éneket.

Azok az iskolák, amelyek csatlakoztak reformjához, hamarosan túlszűfoltak lettek, mert az egyszerű nép fiai megéreztek, hogy valódi segítôjük támadt.

A ZSOLTÁR MINT IMÁDSÁG **Hogyan imádkozzuk a zsoltárokat?**

A zsoltárok a keleti költészet remekei. A mi nyugati költészetünk erôsen intellektuális beállítottságú. Még ha képeket is használ, ezeknek a képeknek a jelentését keresi, a szimbólumok érthetô mondanivalóját kutatja és igyekszik közvetíteni. Az egyediben is az általánost akarja megfogalmazni. A keleti költészet ezzel szemben a konkrét valóságot akarja közölni. A képeket, hasonlatokat a maguk egyszerű, megismételhetetlen valóságában. A zsoltárok egy híres megfogalmazás szerint "földi képek özöne a mennyről".

Példaként nézzük a híres 23. Zsoltárt: "Az Úr az én pásztorom, nincs is hiányom semmiben..." A zsoltár két kép

köré épül fel: Isten pásztor és vendéglátó. A modem ember számára talán furcsa és távoli elképzelni, hogy Istenhez úgy kapcsolódik, mint a báránya pásztorához. Az Ókorban azonban a nyáj és a pásztor között igen bensőséges kapcsolat volt. A pásztor sokszor életét is kockáztatva megvédte a nyáját a veszélyektől, gyógyította az állatok sebeit, az állataiból élt, velük osztotta meg magányát. Amikor a zsolttáros ezt mondja: "az Úr az én pásztorom", akkor valami nagyon bensőségeset és szepet akar mondani Istenről.

A zsolttár ábrázolja, ahogyan a nyáj friss zöldellő legelőn pihen, teleissza magát, majd elindul a pásztor irányításával a helyes úton, s amikor hirtelen beesteledik, az állatok akkor sem félnek, mert hallják a pásztor botjának kopogását, vagy érzik a bot érintését az oldalukon. A zsolttár egyetemes képeket használ (víz, anyaföld, út, sötétség), amelyekkel kapcsolatban bennünk is számtalan érzés, gyermeki emlék, élmény rémlik fel. Mielőtt a zsolttár képeit intellektuális módon elemeznénk ("Mi a mondanivalója?"), engedjük a képeket hatni ránk, próbáljuk a maguk közvetlenségében átélni őket.

Első megközelítésre talán úgy tűnhet, hogy a 23. zsolttár egy naiv zsolttár. Hogyan imádkozza a küszködő, sokféle hiánytól és bajtól szenvedő ember, hogy "nincsen hiányom semmiben"? Hadd idézzek fel ezzel kapcsolatban egy esetet a II. Világháborúból. Egy Da Pozzo nevű protestáns lelkész bátor szókimondása miatt elfogtak a németek és koncentrációs táborba hurcolták. Egy verés folyamán eltörték a kezét, a táborban csonttá-bórré soványodott. Így érte 1943 karácsonya. A táborparancsnok váratlanul magához rendelte. Amikor belépett a parancsnokhoz, az egy roskadásig megterített asztalnál ült és evett. Da Pozzo mezítláb, törött

kézzel állt előtte. A parancsnok harsány hangon megkérdezte: "Da Pozzo, hiszel még a 23. zsolttárban?" Aztán idézte is a zsolttárt a lelkésznek: "Asztalt terítettél nekem ellenségeim szeme láttára. Serlegemet színültig megtöltötted... Da Pozzo hiszel-e még?" A lelkész halkán felelte: "Igen, hiszek". A parancsnok kisvártatva azt mondta: "A felesége nagyon jól főz". A lelkész megrémült. A parancsnok folytatta: "Minden hónapban sokféle finomsággal teli csomagot küld magának. Nagy élvezettel szoktam elfogyasztani." A lelkész keze ökölbe szorult. Eszébe jutott a felesége és a négy kicsi gyerek, akik a maguk kis hús és cukor adagjából elvéve küldték neki a csomagokat, amelyeket aztán a parancsnok felfalt. Vége lett a háborúnak, és Da Pozzo élve került ki a lágerből. A parancsnok egy ideig bújkált, majd elfogták és elítélték. Da Pozzo megtudta, és meglátogatta őt a börtönben. Így mutatkozott be: "Én vagyok a 15 927-es. Emlékszik még '43 karácsonyára? A parancsnok erre felismerte, és megijedt: "Most eljött, hogy bosszút álljon?" "Igen" - felelte a lelkész. Azzal elővett egy csomagot és kibontotta. "Még kértem a feleségét, hogy készítsen magának egy csomagot." Némán elkezdtek enni az ételből. Néhány perc után a parancsnok sírva fakadt. "Bocsásson meg!" - mondta. "Én már régen megbocsátottam" - felelte Da Pozzo.

A 23. zsolttár nem egy naiv zsolttár. Nem elsősorban a terített asztalról, a zöldellő legelőkről szól, hanem a bizalomról. Arról az Istenről akinek a közelségét érezzük az életünk szép pillanataiban, de aki mellettünk van a halálsötét völgyekben is.

Szekely János

Vidám sorok

Két rendőr beszélget:

- Te, mi van a kezedbe'?
- Termosz.
- Hát az meg mire jó?
- A hideget hidegen tartja, a meleget meg melegen!
- Az király! És mi van benne?
- Két gombóc fagyit, meg egy adag húsleves.

Egy tüzoltóságon a laktanyaparancsnok kényelmesen lesétál a szolgálatos beosztottaihoz, leül, iszik velük egy kávét, majd megszólal:
- No, fiúk, lassan lehet szedelődzködni. Ég az APEH.

Áprilisi programok:

- Rózsafüzér társulat titokcsere: április 6. vasárnap délután 3 óra.
- Engesztelő nap: április 14. hétfő, este 7 óra.

Nagyhét

Ez évben is sokan igyekeztek, hogy a Húsvét megünneplése valóban lelki élmény, lelki feltöltődés legyen és megértsük az egyes napok üzenetét.

Virágvasárnap és Nagypénteken egyaránt elénekelte az énekkar a Passiót Vassné Butkovics Andrea kántorasszony vezetésével. Egyre növekvő létszámmal vettek részt a Testvérek a Szent három nap szertartásain is. Fontos lenne, hogy mindhárom napot minél többen ünnepeljük, éljük át közösen, hisz e három nap liturgiája és annak üzenete a maga folyamatában vezet végig bennünket az eseményeken, érteti meg velünk a Húsvét misztériumát, megváltásunk titkát. Örömmel töltött el, hogy a húsvét vigíliájának eseményein sokan voltunk, akik közösen ünnepeltük Krisztus feltámadását, és hogy a körmenet után is szinte kivétel nélkül mindenki vissza jött a templomba, hogy az Oltáriszentség, vagyis Jézus jelenlétében, személyesen neki fejezzük ki hálánkat mindazért, amit értünk tett. Ugyancsak öröm volt számomra, hogy a közös „ügyünk”, vagyis közös ünnepelésünk érdekében milyen sokan vállaltak feladatot: felolvastak, a kereszttakon, énekeltek az énekkarban, új énekeket tanultak a kántorasszony vezetésével, ministráltak, igeliturgián és szentmisén felolvastak, ifj. Völfinger Béla világi elnök vezetésével megszervezték a körmenetet, annak lebonyolítása során feladatot vállaltak, díszítették a templomot, valamint a szertartások során a sekrestyében előkészítette a szükséges dolgokat. Ismételten köszönetet mondok mindenkinek, aki segítségünkre volt az ünnepek során. Isten áldja meg őket ezért, és adja meg nekünk, hogy a munkájuk jóvoltából átélte lelki élmények segítsenek megérteni hitünk alapjait, hogy életünket eszerint tudjuk élni az ünnepek követő hétköznapi napok során.

Leitner Pál állandó diakonus

Kiadja: Róm.Kat. Plébánia Pápateszér ©

Kiadásért felel és szerkeszti:
Leitner Pál állandó diakonus

Elérhetőségek:

Horváth Tamás plébános: Plébánia: 8558 Csót Rákóczi u. 28. Tel.: 89/354-246; Mobil: 06/20/770-8259

Leitner Pál állandó diakonus: Tel.: 89/352-009; Mobil: 06/20/828-0735